

VED
AFSKEDSFESTEN
FOR

SOGNEFOGED, DANNEBROGSMAND
LARS THOMSEN

HALLUND FORSAMLINGSHUS
20. JULI 1918

Mel.: Vift stolt paa Codans Bølge.

ENGANG for længe siden
i sjette Fred'riks Tid,
da fødtes der en liden,
en Gut saa bold og blid;
med kæk og fyrig Vilje
svandt Ungdomsaar og -liv,
paa Kattegattets Tilje
han nytted' Tidsfordriv.

Men Smakken — som de aner
blev hurtig for ham trang,
med Koffardiens Svaner
paa Langfart gik hans Gang.
Ved Nevastrøm han lasted'
af Ruslands rige Kram,
stod saa, mens Sejlet basked',
mod Nordhav barsk og stram.

Langt længre gik hans Færden
i Mast, i Raa og Bom,
ud over hele Verden
han ankred' viden om:
Bag golde Islandsfjelde
og ved Britannien,
paa Rhinen, Maas og Schielde
og i Vestindien.

For Landet trange Tider
oprandt med dybe Saar.
Fra Lyksborg Melding glider:
Vor Konge er paa Baar';
og tyske Tropper krejler
i Hobetal mod Nord.
Nu mangt Farvel til Bejler
i faa og tunge Ord.

Med „Koldinghus“ opøves
Lars Thomsens Ungdomsmod,
og paa „Rolf Krake“ prøves
den Helt saa djærv og god.
Granater sang om Borde
i Mulm og Mørke fluks.
Men Lars gik ej fra Orde,
han lystred' sin Instruks.

Men der kom andre Tider
med Slid ved Dont og Stavn,
og Vendelboen sejled'
i Ægteskabets Havn.
Ved Søndersig han stranded',
drev Værringen med Slid,
i Hjemmet, som han danned',
var Stræbsomhed og Flid.

Og Pionerens Rolling
blev næstendels et Slot,
hvor før var Pors og Revling,
der gror nu Kornet flot.
Fra lave Loft til Høj'nsal,
fra Smaat til lyse Kaar.
Der skabtes udi Sigens Dal
en prægtig Mønstergaard.

Af mange Aar en Kæde
hensvandt med Dag og Daad.
Han Foged blev, fik Sæde
i Sognets vise Raad,
nød Gunst og blev og æret
af Folk og Kongehaand,
med Sølvtegnets hædret,
med Kors og rødt-hvidt Baand.

Thi altsaa var vor Foged
en Foregangens Mand.
Hans Liv sig formed' broget,
det siger jeg for sand.
Han pressed' os for Skatter,
bevogted' vore Fjed,
holdt Taler, fulgt med Latter,
for Præst og Degn og Smed.

Ved Veteranerstævnet,
til Kongens høje Hus
did hen blev han — tænk! — „stævnet“
til Bæger, Fad og Krus,
sin Tale snildt han lagde
for Enkedronningen,
og Kongen venligt sagde:
„Vi ses vel snart igen.“

Naar Munterheden stiger
her, hele Salen rundt,
saa er jo hvad vi siger:
En Tak for Daad og Dont
Vi samles om den gæve,
vor gamle Foged bra.
Nu skal Lars Thomsen leve!
Hurra! Hurra! Hurra!

J. H.

